

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 5/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v súvislosti s vybavením jeho sťažnosti na nečinnosť, ktorá bola vybavená oznámením sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v súvislosti s rozhodovaním o trovách v trestných konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2010 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v súvislosti s vybavením jeho sťažnosti na nečinnosť, ktorá bola vybavená oznámením sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách v trestných konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že v zmysle § 55 ods. 3 Trestného poriadku podal Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sťažnosť na nečinnosť okresného súdu v konaniach, v rámci ktorých sa rozhodovalo o trovách trestného konania podľa § 553 a násl. Trestného poriadku. Na jeho sťažnosť reagoval predseda okresného súdu podaním sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010. Podľa názoru sťažovateľa tým, že jeho sťažnosť na nečinnosť vybavil okresný súd, a nie krajský súd, došlo k porušeniu § 55 ods. 3 a 4 Trestného poriadku a zároveň k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Okrem toho sťažovateľ namietal, že oznámenie, ktorým okresný súd reagoval na jeho sťažnosť, nespĺňalo náležitosti rozhodnutia, ktoré vyžaduje Trestný poriadok v príslušných ustanoveniach. Sťažovateľ uviedol, že namiesto toho, aby dostal relevantnú odpoveď na svoju sťažnosť, oznámenie predsedu okresného súdu obsahovalo „*nadbytočné konštatovania o údajne nespôsobených prietáhoch, ku ktorým však Okresný súd Žilina nemal právo zaujať stanovisko, teda meritórne ich negatívne hodnotiť*“. Tým došlo podľa názoru sťažovateľa aj k porušeniu jeho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Okrem toho sťažovateľ namietal, že v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008, v rámci ktorých tamojší súd rozhoduje o trovách trestného konania, dochádza k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v súvislosti s vybavovaním jeho sťažnosti na nečinnosť, ktorá bola vybavená oznámením sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010, bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách v trestných konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SprS 279/2010 zakázal pokračovať v porušovaní jeho práv, prikázal mu vo veci konať a predložiť sťažnosť na vybavenie nadriadenému súdu, prípadne obnoviť stav pred porušením práv, oznámenie okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, okresnému súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008 zakázal pokračovať v porušovaní jeho práv a prikázal mu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € „*spolu s úrokom z omeškania od uplynutia lehoty do zaplatenia*“.

Sťažovateľ súčasne žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnil nepriaznivou finančnou situáciou, v ktorej sa ocitol v dôsledku výkonu trestu odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh (v danom prípade sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy oznámením predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010 zistil, že sťažovateľ 31. augusta 2010 prostredníctvom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, Želiezovce (ďalej len „ústav“) doručil krajskému súdu sťažnosť na nečinnosť okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/08 podanú v zmysle § 55 Trestného poriadku. Krajský súd 6. septembra 2010 odstúpil túto sťažnosť na priame vybavenie okresnému súdu z dôvodu, že na tamojšom súde sa *„spisy uvedené v podaní nenachádzajú“*.

Na sťažnosť sťažovateľa reagoval predseda okresného súdu listom sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010 tak, že sa k namietaným konaniam vyjadril a v závere vyslovil, že *„vzhľadom na genézu jednotlivých procesných úkonov konštatujem, že v týchto veciach k prietahom zo strany súdu nedošlo“*.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej obdržaní a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

a) zo strany súdu nedošlo k priesťahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,

b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Podľa § 55 ods. 6 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odseku 5 sťažnosť nie je prípustná.

Pri skúmaní a posudzovaní tejto námietky sťažovateľa ústavný súd vychádzal z účelu a podstaty takého podania, ktorým sa ten-ktorý účastník konania alebo procesná strana v konaní domáha odstránenia nežiaduceho stavu spočívajúceho v zdĺhavom a líknavom postupe všeobecného súdu.

Pokiaľ ide o sťažnosť na nečinnosť všeobecného súdu podanú v zmysle § 55 Trestného poriadku, jej zmyslom je presne tak, ako aj pri sťažnosti podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) domáhať sa ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Samozrejme, procesný postup adresného všeobecného súdu je v oboch prípadoch rozdielny, ale v konečnom dôsledku sleduje totožný cieľ, a tým je v prípade zistenia priesťahov v konaní ich odstránenie. Zatiaľ čo v prípade sťažnosti podľa zákona o súdoch musí byť sťažovateľ o prijatých opatreniach písomne upovedomený predsedom príslušného súdu, v prípade sťažnosti podľa § 55 Trestného poriadku ak súd, o ktorého priesťahy ide, neurobí úkony uvedené v sťažnosti pre nečinnosť, predloží takú sťažnosť spolu so spisom a písomnými stanoviskami nadriadenému súdu, ktorý o nej rozhodne vo forme rozhodnutia, proti ktorému sťažnosť nie je prípustná.

Sťažovateľ namietal, že tým, že jeho sťažnosť na nečinnosť okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008 podaná v zmysle § 55 Trestného poriadku nebola vybavená nadriadeným súdom, ale okresným súdom,

o priet'ahy ktorého išlo, došlo k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že prístup okresného súdu k sťažovateľovmu podaniu – sťažnosti podľa § 55 Trestného poriadku – v danom prípade nebol správny, ale prioritnou ostáva odpoveď na otázku, či reakcia okresného súdu na sťažovateľovo podanie splnila očakávaný cieľ, ktorým je dosiahnutie plynulosti konania a odstránenie priet'ahov v konaní. Odpoveďou na túto otázku je jednoznačné áno. Totiž po doručení sťažnosti sťažovateľa na nečinnosť okresného súdu v označených konaniach tamojší súd konal, a to tak, že v krátkom časovom období prijal rozhodnutia týkajúce sa trov trestného konania.

Ak by ústavný súd skúmal postup okresného súdu pri vybavovaní sťažnosti sťažovateľa mimo kontextu zistených súvislostí, pravdepodobne by dospel k záveru, že jeho postup nebol súladný s Trestným poriadkom. Ústavný súd však viac ako formálna stránka celej záležitosti zaujímali účinky podanej sťažnosti na nečinnosť, ktorá sťažovateľovi priniesla efekt v podobe vykonaných procesných úkonov.

Z tohto pohľadu sa sťažnosť v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená.

Okrem toho pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ pri podaní sťažnosti na nečinnosť nepostupoval tak, ako mu to prikazuje § 55 ods. 3 Trestného poriadku, keďže túto sťažnosť nepodal prostredníctvom okresného súdu na nadriadený súd (krajský súd), ale prostredníctvom ústavu ju adresoval priamo krajskému súdu. Je potrebné konštatovať, že takýto postup sťažovateľa nebol súladný so zákonom.

Navyše, samotná sťažnosť sťažovateľa na nečinnosť neobsahovala náležitosti sťažnosti, aké predpokladá § 55 Trestného poriadku, pretože v nej sťažovateľ nešpecifikoval úkony trestného konania, ktorých realizácie sa domáhal. Trestný poriadok v § 55 ods. 4 ustanovuje: „Ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní...“ Z toho vyplýva, že v takej sťažnosti musia byť požadované

úkony uvedené. Z obsahu sťažnosti na nečinnosť, ktorá je súčasťou spisu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010, zreteľne vyplýva, že žiadne úkony trestného konania v nej sťažovateľ nešpecifikoval a ani vykonanie žiadnych konkrétnych úkonov nepožadoval. Sťažovateľ sťažnosť na nečinnosť formuloval len veľmi všeobecne, keď uviedol, že žiada o odstránenie prietáhov v konaní tamojšieho súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania.

Podľa názoru ústavného súdu aj tieto skutočnosti mali vplyv na to, akým spôsobom okresný súd sťažnosť sťažovateľa vybavil. Preto sa sťažnosť v tejto časti javí aj ako zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa je tiež potrebné poukázať na to, akú procedúru pri ochrane svojich práv si zvolil samotný sťažovateľ. Namiesto toho, aby sťažnosť podal prostredníctvom okresného súdu krajskému súdu, podal ju priamo nadriadenému súdu. Potom, ako nadriadený súd ani nemohol konať podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku, pretože nemal k dispozícii žiadne podklady z okresného súdu, postúpil sťažnosť na vybavenie okresnému súdu. Následne okresný súd ju vybavil ako sťažnosť podanú v zmysle § 62 a násl. zákona o súdoch, čo znamená, že sťažovateľ bol písomne upovedomený predsedom okresného súdu. Sťažovateľ však nebol spokojný s takým vybavením svojej sťažnosti, ale nevykonal žiadny úkon na to, aby sa či už na okresnom súde alebo krajskom súde uchádzal o poskytnutie efektívnej ochrany svojich práv, ale hneď po doručení (4. októbra 2010) mu oznámenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010 podal sťažnosť ústavnému súdu. Tá mu bola doručená 14. októbra 2010. Pritom sám sťažovateľ tvrdil, že jeho sťažnosť na nečinnosť mal vybaviť krajský súd, ktorého právomoc v danom prípade predchádza právomoci ústavného súdu.

V nadväznosti na uvedené považuje ústavný súd za významné spomenúť, že jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 375/2010).

Keďže sťažovateľ mohol (hoci už len po formálnej stránke) žiadať krajský súd, aby preskúmal postup okresného súdu z dôvodu, že podľa jeho názoru nebola táto sťažnosť vybavená v súlade s § 55 ods. 3 a 5 Trestného poriadku, a toto nevyužil, ale po vybavení jeho sťažnosti predsedom okresného súdu podal sťažnosť pre namietané porušenie svojich práv ústavnému súdu, sťažnosť v tejto časti spĺňa aj predpoklady na jej odmietnutie pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom okresného súdu pri rozhodovaní o trovách trestného konania v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 a sp. zn. 34 T 58/2008.

Pokiaľ ide o namietané prieťahy v postupe okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách trestného konania v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci samej bolo právoplatne skončené 11. júla 2006.

Prieťahy v postupe okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách trestného konania vo veci sp. zn. 5 T 223/2005 už boli predmetom skúmania ústavného súdu, ktorý uznesením č. k. IV. ÚS 300/09-13 z 10. septembra 2009 (právoplatným 15. októbra 2009) sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú s poukazom na to, že nie každý zistený prieťah v konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa spojené s obdobím konania okresného súdu o trovách konania vo veci sp. zn. 5 T 223/2005, o ktorom už ústavný súd rozhodol, a to tak, že nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a postupom okresného súdu, tieto ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 s poukazom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustné. Z tohto dôvodu sa mohol ústavný súd zamerať len na obdobie prípadnej nečinnosti okresného súdu nasledujúce až po prijatí rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 300/09.

Z oznámenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 279/2010 z 29. septembra 2010 ústavný súd zistil, že vo veci sp. zn. 5 T 223/05 okresný súd uznesením zo 17. septembra 2009 rozhodol o trovách konania o dovolaní a následne bol spis pripojený k spisu okresného súdu sp. zn. 9 Nt 1/09, predmetom ktorého bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Nt 1/09 z 30. októbra 2009 bol tento návrh zamietnutý, pričom sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ale krajský súd svojím uznesením sp. zn. 3 Tos 117/2009 z 11. februára 2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že potom, čo 6. septembra 2010 bola okresnému súdu doručená sťažnosť na nečinnosť, okresný súd uznesením sp. zn. 5 T 223/2005 z 23. septembra 2010 rozhodol o priznaní odmeny a náhrady hotových výdavkov obhajcovi a toho istého dňa rozhodol o neuložení povinnosti sťažovateľovi na náhradu odmeny a hotových výdavkov uhradených obhajcovi v tejto veci. Proti uzneseniu okresného súdu uvedenému ako prvému v poradí podal sťažovateľ 14. októbra 2010 sťažnosť, ktorá bola uznesením predsedníčky senátu z 19. októbra 2010 zamietnutá.

Z tohto jednoznačne vyplýva, že po doručení sťažnosti okresnému súdu tento súd v priebehu niekoľkých dní prijal rozhodnutia súvisiace s priznaním a náhradou trov trestného konania. Je nepochybné, že sťažnosť sťažovateľa na nečinnosť okresného súdu splnila svoj účel (obdobne IV. ÚS 204/09).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané prietahy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 34 T 58/2008 v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania, toto konanie bolo vo veci samej právoplatne skončené 13. februára 2009. Uznesením okresného súdu z 3. marca 2009 bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť trovy trestného konania v sume 59,74 €.

Potom, ako bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa na nečinnosť (6. septembra 2010), a po vrátení mu spisu z Okresného súdu Levice 27. októbra 2010, kde sa nachádzal na základe žiadosti tamojšieho súdu z 12. augusta 2010, okresný súd uzneseniami č. k. 34 T 58/2008-317 z 2. novembra 2010 a č. k. 34 T 58/2008-320 z 2. novembra 2010, rozhodol o priznaní odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony právnej služby dvom obhajcom. Podľa vyjadrenia okresného súdu obhajcovi sťažovateľa nebola dosiaľ priznaná odmena z dôvodu, že ju nevyčíslil. Až následne bude okresný súd môcť rozhodnúť o povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu odmenu a náhradu hotových výdavkov, ktoré boli vyplatené jeho obhajcovi.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že okresný súd síce po doručení sťažnosti sťažovateľa konal o trovách trestného konania, ale vo vzťahu k jeho obhajcovi a k trovám obhajoby nerozhodol z dôvodu, že obhajca ich nevyčíslil.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že oznámenie predsedu okresného súdu o vybavení sťažnosti na nečinnosť bolo sťažovateľovi doručené 4. októbra 2010. Ústavný súd už v súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho postupu okresného súdu pri vybavovaní jeho sťažnosti na nečinnosť vyslovil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu už nepodnikol žiadne kroky k tomu, aby ochranu jeho

základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru poskytlí primárne všeobecné súdy, a týmto súdom ani neposkytol dostatočný priestor na prijatie opatrení smerujúcich k odstráneniu nežiaduceho stavu. Namiesto toho už 10 dní po doručení oznámenia predsedu okresného súdu z 29. septembra 2010 sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu pre namietané porušenie jeho práv. Tým podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ vymedzil charakter podanej sťažnosti na nečinnosť, ktorá tým nadobudla formálny význam.

Okresný súd v súvislosti s rozhodovaním o trovách trestného konania vo veci sp. zn. 34 T 58/2008 prijal dve rozhodnutia, a aj keď o trovách obhajoby týkajúcej sa sťažovateľa so zrejmych dôvodov nerozhodol, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu a ani v krátkom časovom období po nej nebolo možné posúdiť reálny dopad sťažnosti vybavenej predsedom okresného súdu na postup tohto súdu.

Pokiaľ ide o prieťahy v postupe okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o trovách trestného konania vo veci sp. zn. 34 T 58/2008, sťažovateľ podľa názoru ústavného súdu nevyčkal na poskytnutie ochrany jeho právam zo strany všeobecných súdov a ani týmto súdom nedal šancu mu ochranu v požadovanej kvalite poskytnúť, ale namiesto toho promptne, avšak nie v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podal ústavnému súdu sťažnosť pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť so zreteľom na nesplnenie podmienky konania podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011